

него управителъ става Хр. Д. Ваклидовъ, до когото се е испращало всичко по адресъ въ Българската Патриаршия, въ „Галата,“ Патрикъ Сокакъ, № 5. Въ това врѣме в. Б. се печати въ печатницата на Д. Паничковъ. Отъ априлия 16-й 1862 год. обаче Цанковъ пакъ поема отгорѣ си редакцията и вѣстникътъ, който ветхва въ четвъртата си година, не измѣнява нищо отъ формата и цѣната си.

Въ в. „България“ сж печатани цѣлъ редъ статии обърнати противъ Гръцката Патриархия, противъ гръцкитѣ владици въ българскитѣ епархии и всичкитѣ сж се стрѣмили да се докаже необходимостта за една отдѣлна и независима българска духовна иерархия. Това би трѣбовало да стане съ всички срдства. Отъ гърцитѣ изобщо, отъ гръцкитѣ владици въ частностъ, България вижда само злини.

Въ прѣспирнитѣ си, които е водилъ в. „България“ съ „Книжици“ и съ тогавашния „Цариградски Вѣстникъ“ — излазя на явѣ, че в. „България“ йоще въ началото е прѣдпочиталъ да се прѣгърне унията, отколкото да се подчинимъ на Патриаршията. По-добрѣ папищани само и само да се отървемъ отъ гръцката Патриаршия! Отпослѣ вече редакцията взема открито защитата на унията, пиши редъ статии за доказване правотата на католицизма въ християнството и да убѣди читателтъ, че папата е билъ винъги носителъ на културни и чедовѣчни мисли. В. „България“ удобрява открито приеманието отъ кукушени на католицизма, ликува за основанието на българска патриаршия подъ покровителството на папата, печати статии за да докаже, че не трѣбва да учимъ елински языкъ, а латински, че отъ новитѣ язици трѣбва да прѣдпочитами френския, а никакъ не руския, който може ни заблуди да си искривимъ языка, води борба противъ чорбаджиитѣ въ цѣла България, като гледа на тѣхъ, като на народни душмани, на които носѣтъ трѣбва да се счупи, защото тѣ сж прѣпятствие на народния успѣхъ.

Великенското събитие на 1860 година се посрѣщнахъ съ вѣсторгъ отъ „България“ и се прѣпоръча на всички съотечественници въ провинцията съ особена ревностъ. Цѣлъ редъ статии писа „България“ по тѣхъ и напълно одобряваше постѣпката на Илариона Макариополски, за гдѣто изхвърли името на гръцкия патриархъ, сжщо и гдѣто се изхвърляше името на патриарха и се замѣстваше съ името на Илариона Макариополски (Търновски) като свещенноначалникъ. „България“ похваляваше и считаше всѣко такова мѣсто за спечелено напълно въ полза на българското народно дѣло.